

1011·LISTI

LETO III.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 2

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 10.644. Naročnina četrletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

Vsaka pomoč je brezuspešna

— Dragi kolega, za ta slučaj ni pomoči! Pacijenta so ubili oombastični naslovi v naših dnevnikih!

Prihodnja številka izide nepreklicno 1. februarja. Današnja je imela vsled nepredvidenih zaprek par dni zakašnjenja, kar nam naj cenjeni bralci oprostite.

NAROČNIK!

Trideset dinarjev letno znaša naša naročnina. To je toliko kot družbi plačati dva litra vina.

D. Goflja:

Pesem o mrazu

Na severu otepa se
junaški narod finski,
a medved ruski trese se —
je mraz preveč stopinjski.

Oj mraz je, mraz!

Na fronti je zapadni mir,
navdušenje se vroče
se tam shladilo je hudó —
tako pač zima hoče
in vražji mraz.

Ker ni toplega, mraz je
v naših krajih...

Pri nas preneka le gospa
ne more povoziti
nikogar več, ker mora brez
bencina peš hoditi,
čeprav je mraz!

Že smrtna žetev mraza je
postala tak obilna,
da ženskam našim zmrznila
— pravica je volilna...

Oj, zlati mraz!

... in ...

... in ...
je prav sibirski mraz
in z žganjem zdaj ogrevanje
nebroj pristašev ima,
ker pač je mraz!

Da mraz dovolil bi, znebil
še bi se marsičesa,
pa črka mora zmrzniti,
še preden gre — iz peresa!
Pri nas je mraz!

NASTOPILO SMO LETO 1940

Ker smo prišli do okrogle številke 40, bo letos zelo primerno in priporočljivo čitanje okroglih romanov z okroglimi naslovi. Na svoje mile rojake je v ta namen mislil I. Tavčar in nam napisal »4000«. Vsekakor je letu primerno.

VSAK STAN

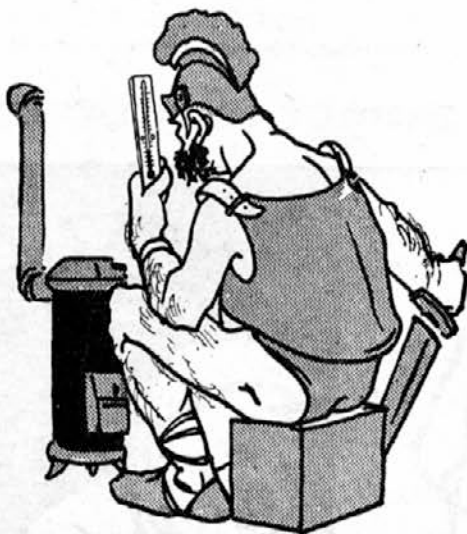
ima svoj praznik. Vojni poročevalci vsega sveta so proglasili za praznik svojega stanu 1. april.

MILA VIŽA

Mila viža je prijetna,
ti želodca ne pokvari
in potrebne dobre volje
ti na lepem ne opari.

Težko vest ti mila viža
prav nikoli ne sprašuje,
grenkih misli, nočne more
mila viža te varuje.

PREMRAŽENI MARS

se stiska v tej hudi zimi k peči in čaka na toplo pomlad, da nadoknadi, kar je vsled mraza zamudil.

UGANKA PRED VOLITVAMI

Kakšna je razlika med volilcem in soprogo???

Volilec poslušá govore samo pred volitvami, dočim poslušá soprogo govore svoje boljše polovice vse svoje življenje!

OLIMPIJADO 1940

je pripravljena prirediti sončna španska dežela. Od vseh evropskih dežel ima za to največ pogojev.

1. Španija je na vse konce nevtalna.

2. Španija je vojno mrzlico že prestala in ji je sport bolj pri srcu kakor granatni nogomet.

3. Španija je dostopna z morja, s kopnega in z zraka.

4. Španija je brez pravega mraza.

5. Španija je eno samo veliko sportno igrišče, ker so jo tri leta temeljito planirali.

6. Španija je že urejena.

DEMANTI

Uradno poročilo radliške postaje

Ni res, da naša letala dnevno preletavajo holandsko mejo, ampak je res, da Holandci nalašč porivajo svoje obmejno ozemlje pod naša letala.

POSLEDNJE POROČILO

Dobro informirani švedski uradni krogi javljajo, da je Stalin sklenil, da sklene s Finci mir, če sprejmejo Finci naslednja dva predloga:

1. Da bi Finska republika ne bila — finska,
2. da bi Finska republika ne bila — republika.

RAZMIŠLJANJE O SOLETNEM NAPREDKU

Radio je baje pripomoček miru med narodi — toda ne med sostanovalci.

Angel je

... zaljubljenemu fantu brhko deklet;

... mlademu dekletu zastaven fant;

... babici njen vnuček, ki pravi o njem drugi ljudje, da je cel vražič;

... skrokanemu študentu sluga, ki potegne za zvonec v trenutku, ko mu grozi neizbežna »fajfa«;

... zgaranemu zakoncu upnik, ki pride terjat, ko je žena vprav sredi svoje srdite pridige;

... literatu urednik, ki mu pred prvim nakaže predujem;

... gledališkemu igralcu šepetalka, ki mu pomaga splavati skozi vlogo;

... nečaku pa smrt, ki spravi bogatega strica na oni svet in pomaga potrebnemu dediču do dediščine.

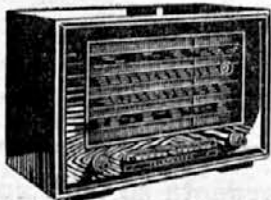
IZ POLITIČNE ŠOLE

Če soseda tako hitro spodneseš kakor bi izpil kozarec vina na — eks,

pa je s tem vsaj za nekaj časa temeljito panan

in te samo še debelo zija,

ni to nič drugega kakor eks panzija.

Svet, poln glasbe, v vsakem novem **TELEFUNKEN** aparatu. Prosim, obiščite me! Predvajanje vsak dan.

Radio Starkel - Maribor

Trg Svobode št. 6 - Telefon št. 26-85

Božo: Kako smo in kako so silvestrovali...

Silvester pri nas kar lepo je potekel, (osebno se meni v dva dni je zavlekel), kavarne, do zadnjega stola nabite, so delale letošnje prve profite.

Ko ura dvanaajsta v zvonikih je bila, za nekaj trenutkov je luč ugasnila. In glasno cmokanje si mogel razbrati — kot da smo Slovenci res pravi si brati.

Tu hišni prijatelj je ženo objemal, tam zakonski mož se je k drugi prižemal. Obilo poljubov bilo je oddanih. Iskrenih bolj malo — največ pač zlaganih.

Da letošnji bil je hrvatski Silvester kar tiče programa zabaven in pester, to v dnevnikih njihovih lahko smo brali. Ni čuda! Saj sporazum so proslavljali!

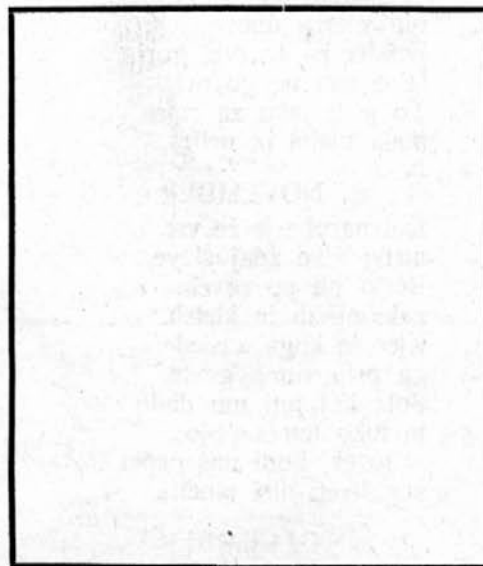
Le malo prevneti hrvatski gasilci, so nočnega mira postali kalilci. Gasili so pridno, zato pa vsled pitja prišlo je ob treh že do — krvo-prelitja.

Na fronti zapadni — kot vedno — so spali in v miru to leto prestopno čakali. Da lakote niso trpeli in žeje, zaledje skrbelo je z njihove meje.

In tudi paketi, v zaledje poslani, bili brez vprašanja naprej so oddani. Popolnoma prav! Kaj bi eden bil lačen, a drugi v zaledju kar preveč natlačen.

Na Finskem, kjer žanjejo Rusi blamaže, ni dano nam bilo posnet' reportaže. Redakcija naša pa temu ni kriva, vzrok temu odeja je belkasto-siva:

V sneženo odejo ovita dežela na ploščo se našo tako je prijela, da razen beline se nič ne zaznava. Kot vidim, je s Finsko vsestranska težava!

Tako je ob spremljanju jazz-band orkestra, preganjala letos Evropa Silvestra. Očetje pa jazzbandske godbe nervozne prekrške so v Afriki delali grozne.

Na primer: Ko ura je dvanaajsta bila, se juha človeštva je v loncu kadila. Kot rajska slaščica tej črni se masi je slina cedila po vzvišeni rasi.

»Oh, žrtev nedolžna,« mi boste dejali, »kaj vse ne počenjajo ti kanibali!« Beseda prehitro naj z ust vam ne uide!! Počakajmo, kaj vse v Evropo še pride...

V ŠOLI

Učitelj govori med spraševanjem svojim učencem: »Vsak bo dobil dvoje vprašanj. Kdor bo že na prvo pravilno odgovoril, mu na drugo ne bo treba. No, Kovač, koliko las imaš na glavi?«

Nekaj trenutkov molka, potem pa se glasi odgovor: »Miljon osem sto šest in petdeset tisoč tri sto sedem in devetdeset, gospod učitelj!«

»Odkod pa to veš?«

»To je pa že drugo vprašanje, gospod učitelj.«

Pisalni in računski stroji / **RADIO PHILIPS**
Registrirne blagajne / Pisarniški pribor

L. KARBEUTZ, Marlbor, Gosposka 3 - Tel. 26-42

Štefan Štrigelj prorokuje za leto 1940

JANUAR

Kaj prinese januar,
to nikomur nič ni mar;
No, sicer pa vsepovsod
svet pripravlja se za god,
ki bog Mars ga proslavi,
kadar njemu se zazdi.

FEBRUAR

Mrzli mesec februar
marsikomu bo na kvar,
sredi mraza in ledu
bo pogorel brez sledu.
Göring, Ciano, Daladier,
Chamberlain, kdo naj to ve,
lahko rojenic je sin
sam Georgijec Stalin?
Brez skrbi drži le to,
da vsem skupaj vroče bo.

MAREC

V marcu svet se pomladi,
marsikje bo tekla kri,
vendar pa za naš Balkan
to ne bo še pravi dan.
Naše Micke naj zato
rajši pridno kuhajo,
Kjer bi manjkal kak obroč,
sklene ga — velika noč.

APRIL

Kaj naj rečem za april?
Ta je vedno norce bril,
letos pa bo sam obrit,
ščedil ga bo ekrazit.
Da bo plesal, to je res,
kam pa pojde vse na ples,
to zdaj reči je težko.
K nam ga menda še ne bo,
ker za pravi pustni raj,
je določen šele maj.

MAJ

V maju letos bo lepo,
dosti duš bo šlo v nebo.
Sveti Peter bo majal
z glavo in tako dejal:
»Dušice, odkod pa ve?«
»Me smo vse prišle z zemlje,
kjer se zdaj tako godi,
da nam več obstanka ni.«
Ker ne mika me ta pot,
skril se bom takrat za plot.

JUNIJ

Junij čas bo vročih dni,
komur pa se le zgodi,
da ga junij pohladi,
ta bo rešen vseh skrbi.
Če pogledam na zapad,
tamkaj izza skale gad
dvignil drobno je glavo
in zasikal je tako,
da bi rad se proslavil
in po buči jih dobil.

JULIJ

Julija ves svet znori,
vse povsod buči, hrumi,
kamor stopiš, srečaš tank,
kamor sežeš, polno zank,
lovcev več je ko zveri.
Kaj na to se vse zgodi,
to je danes še skrivnost,
ki ne reši je modrost.
Kdor spoznati jo želi,
naj pričaka tistih dni.

AVGUST

Zdaj na vrsti je avgust.
Ta bo letos vroč in pust,
morda v njem tako zavre,
da prestavljal bo mej.
Naj sedaj še to povem:
Ribam boljši ko ljudem
bo v prihodnjem letu šlo.
Prav zato pa marsikdo
v morje spustil bo telo.

SEPTEMBER

Ko september prihaca,
ga nihče več ne spozna;
v rokah nosi dež svinčen,
ves obraz mu je ognjen,
brez pšenice, brez rži,
poln samih je kosti.
Kdo ogloidal je mešo,
to se pokazalo bo.

OKTOBER

Ker oktober je od muh,
nosi s sabo vinski duh:
Svojih spomni se napak
križem svet zdaj vsak Poljak
in zasluti, da ni greh
biti v srcu dober Čeh.
Dokler pa še svet gori,
se o tem ne govori —
To je le tako za vmes
mala uteha iz nebes.

NOVEMBER

Kot narobe je že vse,
mrtvi žive zdaj slave,
iščejo jih po roveh,
zakloniščih in kletih.
Kjer še koga zaslede,
ga prijazno pogoste.
Solz koj piti mu dado
in tako mu zapoje:
»Človek, bodi naš pepel,
ker živeti nisi umel!«

DECEMBER

Ah, december spet je tu,
mesec upov in miru,
v morje naših bolečin
se ozira božji Sin.
Blaga dva roditelja
ga jokaje prosita,
naj iztegnil bi roko
in ljudi pomiril z njo.
Ker je v svojem delu čist,
prosi isto »TOTI LIST«.

ODPUŠČANJE

»Dragi prijatelj, ker mislim iti k spovedi,
prihajam tudi k tebi, da mi odpustiš, če
sem kaj zagrešil proti tebi.«

»Dragi moj, vse ti odpustim pred Bogom,
samo tistega ne, kar sem ti dal na posodo.«

PROŠNJA

»Ljubi Bog«, je prosila bogata, razvajena
mlada dama iz dobre hiše, »usliši mojo pro-
šnjo in daj mi kaj takšnega, s čimer se od-
raslo mlado dekle lahko igra.«

Bog jo je uslišal.

Podaril ji je — ženina.

V TRAMVAJU

Dve dami sedita v prenapolnjenem tram-
vaju. Ena s psom, druga brez njega. Tista
brez psa reče tisti s psom:

»Potegnite vendar svojega psa na drugo
stran, že čutim, da leze po moji nogi bolha.«

Tista s psom se skloni k svojemu ljub-
ljencu in mu reče: »Pojdi na drugo stran,
gospa ima bolhe.«

Kako si Janezek predstavlja

nepomembne praske na zahodu

DISKRETNOST

»Kaj misliš, ali je Župan diskreten člo-
vek?«

»Pa še kako! Prejšnje leto sem mu po-
sodil tisoč dinarjev in od tega časa nisem
od njega slišal niti besedice!«

PO POVRATKU IZ TUJINE

V krčmi pri »Zlatem oslu« je sedel Peter
Kosmač, ki se je pravkar vrnil iz Egipta.
Pa ga je vprašal njegov sosed: »Ali ste
videli kakšno piramido?« »Seveda«, de
Kosmač, »saj me je še ena povabila na čaj!«

V GOSTILNI

Gost: »Halo, natak, v tem pivu plava
muha!«

Natak: »Menda pa gospod ne bo za-
hteval, da vam bo za 4 in pol din plavala
zlata ribica na krožniku.«

LEVIČAR

Jože: (sreča Janeza) Pozdravljen Janez, kako je kaj?

Janez: (s kislim obrazom) Kot drugi hočejo. Slabo!

Jože: Križ? Kako kaj otroci?

Janez: Saj imam samo enega!

Jože: Je priden?

Janez: Priden! Samo — levičar je.

Jože: Levičar? To pa mora biti nerodno!

Janez: Je nerodno, pa smo se že privadili.

Jože: (se ozira, če ga kdo posluša) Hudo nerodna reč.

Janez: Piše...

Jože: (ga prekine) O, jej, piše tudi?

Janez: Da, piše pa bolj grdo. Težko se bere.

Jože: Smolo imaš, Janez! Levičarji vsi grdo pišejo in je res težko brati kaj takega. Neužitno!

Janez: Bog pomagaj, počasi bo že bolje!

Jože: Janez, nikar ne govori tako glasno. To se čuje kot kakšno namigavanje.

Janez: Pa saj tu pravkar prihaja, lahko kar z njim govoriš!

Jože: (niči ne pogleda prihajajočega, hoče zbežati) Oprosti, Jože, moram proč. Saj veš, časi niso za levičarje. Imam družino in otroke.

Janez: (predstavi sedemletnega fantička) Tu je moj Mihec, moj edinec!

Jože: (osupne) To je tvoj sin. Tak palček in že levičar?

Janez: Seveda, on piše namreč z levo roko!

NA SEJI ODBORA

za Svetovno Olimpijado so se jezili na »Toti list«, ki je napovedal, da bodo pri olimpijadi v Helsinkih imele prvo točko ruske podmornice. — Ker so z olimpijado sploh v zadregi, so ob tej priložnosti nehote ugotovili praznoročje besede olimpijada. Tajnik je čital sama

črna poročila z vseh koncev sveta, kamor so se obrnili, da bi olimpijado priredili.

Predsednik je zmajeval z glavo in se čudil: O, o, ooo!

Podpredsednik je čutil smolo in je godrnjal: Lim, lim, lim...

Tajniku je bilo slabo in so mu ponudili vodo: Pij, pij, pij...

Najstarejši odbornik je pa sklepal roke in mrmral: O, da, da...

Res, prava Ooo-limpijada!!!

Hamlet v letu 1940

Biti, ne biti
to je vprašanje,
letos ga moram
vzeti na znanje.

Biti, se pravi
vince še piti,
ne biti kaže
v grob se zvrniti.

Biti pomeni
dnarce služiti,
dobre kupčije
uspešno skleniti,

ljubice sladke
v rokah imeti
in konkurentom
kožo odreti.

Ne biti konec
slave je moje,
drugim oddati
svoje milijone.

Biti: na konju
trdno sedeti,
ne biti: iz sedla
v luknjo zleteti.

Biti, res biti,
to je lepo,
kaj pa še letos
vse bo prišlo,
tega usoda
nič ne pove,
pa se bojim,
da prinaša gorje!

VOJNO POROČILO

Narednik poročniku: Ujeli smo 2 vojaka.

Poročnik komandantu: Ujeli smo 20 vojakov.

Komandant generalnemu štabu: Ujeli smo 200 vojakov.

Generalni štab tiskovni agenciji: Ujeli smo 2000 vojakov.

Tiskovna agencija svojim listom: Sovražnik je pustil na bojišču 20.000 mrtvih, ranjenih in ujetih.

Genijalni urednik lista samemu sebi: Samo 20.000? Najmanj 200.000 tisoč bi jih moralo biti. — Ne, to je preveč.

Genijalni urednik lista svojemu čitatelju: Sovražna fronta v razsulu. Sovražnik je pustil na begu 35.000 mrtvih.

Čitatelj svoji ženi: Odslej boš kupovala race v upravi našega dnevnika,

BALADA O DNARCU

(Ukrajinski motiv)

Dnarce šteje, dnarce kuje,
milo srebro žvenketa.
Nič ne ve za reve tuje,
za pokvarjenost sveta.

Pride ropar, dnarce vkrade,
milo joče milijonar,
vetru toži svoje jade,
zdaj ne more več v bar.

Le za dnarce srce bije,
dnarce išče le oko,
dnarcem le ljubezen klije,
dnarce usta kličejo.

V prazno kaso venec dene,
z zlahtnih rožic, lep, cveteč,
z vencem tudi on ovne —
od dnarca nič ga ne loči več.

V BOLNIŠNICI

so operirali nadebudnega fanta in mu pobrali iz želodca več sto češpljevih koščic. Ko je lahko govoril, je povedal, da služijo koščice za izdelovanje plinskih mask in se je pač hotel zavarovati proti plinskemu razjedanju na to vižo, da je zaužil koščice, pa mu ni bilo treba kupiti plinske maske. To se je zgodilo v vojskujoči se državi, mi pa nevtralni ostanimo, pečke pa za nove češplje posadimo!

GENERALOVA USODA

Ponedeljek: Postavljen namesto odstavljenega komandanta.

Torek: Odstavljen zaradi neuspehov na fronti.

Sreda: Vržen v ječo.

Četrtek: Ustreljen.

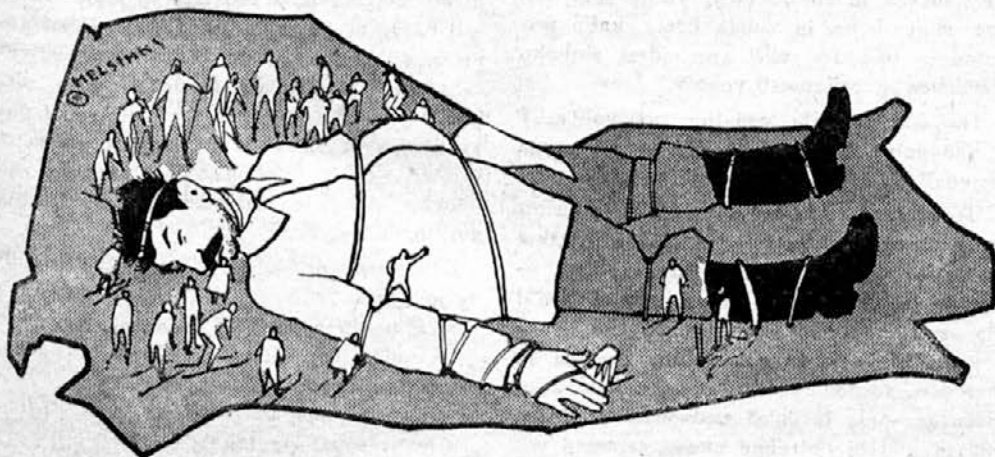
Petek: Odlikovan z najvišjim redom.

Sobota: Inspicira fronto.

Nedelja: Pade v nemilost.

Ponedeljek: ???

Moderni Guliver na Finskem

Mars na Finskem

Mars, bog vojne, je prestab smučar. Glejte sliko: tam na Finskem smučarsko je naredil piko.

STRITARJEVA RENTA

Profesor je v nekem razredu razlagal dekletom, kako marljiv in vesten je bil pesnik Josip Stritar kot akademik na dunajski univerzi in kako mu je njegov profesor zato preskrbel štipendijo.

Drugo uro je pouk slovenščine v

tem razredu nadzirala komisija. — Profesor pokliče odličnjakinjo in jo začne izpraševati o Stritarju.

Dijakinja se zatika, profesor skuša pomagati:

— No, kaj je preskrbel profesor Stritarju v priznanje za njegovo pridnost?

— Rento! se odreže študentka. član komisije pa šepetaje profesorju:

— Gospod kolega, ali je ta dijakinja že — ločena žena?

IZVRSTNO SREDSTVO

»Slišal sem, da se je Tvoja žena onesvestila. Kaj pa si storil, da je prišla zopet k sebi?« »Rekel sem sam pri sebi, pa tako, da me je žena morala slišati: Čudno, da izgleda ženska v nezavesti deset let starejša kakor je v resnici.«

DOBRO SPANJE

»No, kako ste spali?«

»O, hvala! Vsekakor bolje kakor stenice, ki vso noč niso mogle zatisniti očesa.«

ČASI SE SPREMINJAJO

XVIII. stoletje:

»Za en sam vaš pogled dam vse svoje življenje!«

XIX. stoletje:

»Za en vaš poljub dam pol življenja.«

XX. stoletje:

»Če boš moja — ti dam tretjino svoje plače!«

ŠKOTSKA

Enajst Škotov je sestavilo nogometno moštvo in naročilo trenerja. Na prvem treningu pravi trener:

»Zapomnite si: naj se godi kar hoče, vedno morate paziti samo na žogo in nikoli je ne smete izpustiti izpred oči!«

Pa so rekli Škoti: »Zakaj bi jo pa pustili izpred oči, ko pa je veljala 10 šilingov.«

NE MORE JOKATI

Na jugu so v navadi ženske, ki za plačo objokujejo mrtve, pa čeprav jih za življenje niti poznale niso. In se je zgodilo, da se je napolnil k taki ženski trgovec in jo prosil, naj pride objokovat njegovega sorodnika. Ženska mu je pa rekla, da ji je to nemogoče. »Zakaj pa ne?« jo je vprašal trgovec. »Danes ne morem jokati, ker mi je ponoči umrl mož!« mu je odgovorila.

IZPRED SODNIJE

»Pravite, da vas tisti čas ni bilo na omejenem kraju, kjer smo potem našli umorjenega. Toda imamo pričo, ki vas je videla!«

»Ni mogoče, gospod sodnik! Jaz sem dobro pogledal na vse strani, pa ni bilo nikjer nikogar!«

ŠKOTSKA

Hotelski ravnatelj opazuje slugo, ki snaži čevlje nekega gosta kar pred vrati njegove sobe.

»Zakaj pa jih ne nesete v sobo, kjer snažite druge?«, ga začudeno vpraša.

»Ne morem«, odvrne sluga. »Čevlji so last nekega Škota, ki jih na drugi strani drži za vezalke.«

Dnevničar Jurij Koštrun o ženski volilni pravici

V nedeljo zjutraj me je gospa Ema ustavila med vrati, ko sem hotel neopaženo smukniti z doma. — Saj res, vi ne poznate gospe Eme. Takoj jo boste spoznali. Gospa Ema je zelo stroga gospa in znana pobornica za ženske pravice in predprave. — Vkljub temu pa že stanujem tretje leto pri njej.

»Gospod Koštrun«, me je ustavila in me strogo pogledala. Zelo strogo me je pogledala in moje plašno srce je storilo anatomski čudež in zdrknilo v hlače, kajti nisem ji še plačal sobe za mesec januar. Vendar sem se storil srčnega in z nedolžnim obrazom novorojenega otroka vprašal: »Želite, milostljiva?«

»Gospod Koštrun, kaj takega si ne bi mislila o vas! Sram vas bodi!«

Postajalo mi je vedno bolj vroče. Le kaj je izvedela? Mogoče vsoto mojih dolgov? Ta je precej velika, čeprav ne zapravljam. V opravičilo naj povem, da sem že tretje leto dnevničar, in še tako moralni bralec mi bo mirne vesti odpustil moje dolgove.

»Kako morete imeti tako nazadnjaške

nazore? Slišala sem, da ste proti ženski volilni pravici!«

Odleglo mi je. Torej ne ve nič o dolgovih. Če bi vedela zanje, bi mi gotovo ustavila kredit. Zato sem jo hitro potolažil: »Milostljiva, nikakor nisem proti ženski volilni pravici. Dajem vam svojo častno besedo, da bi mi bilo najljubše, če bi samo ženske imele volilno pravico. — Poglejte: dvakrat sem volil, prvič Jevtića, drugič Stojadinovića — obakrat proti svojemu prepričanju, toda moral sem. Vi ste mi tedaj dejali, da sem mevrja in strahopetec. Volite torej same, moje dame, in videle boste, kako prijetno je to.« To rekši sem odšel globoko zamišljen v prijetnost volitev.

Da, kaj je bilo prijetno pri volitvah? Edino gulaž. Vsaj enkrat sem se do sitega najedel! Kako mi je teknilo!

Te blažene spomine je prekinilo intenzivno kruljenje mojega želodca, ki me je takoj postavilo v kruto realnost brez volitev. — Zjutraj je bilo in kave sem si zaželel. Kaval Pa sem se spomnil, kako velikanske izpremembe bi imela ženska volilna pravica za narodno gospodarstvo. Za nežne želodčke nežnega spola je gulaž nedvomno pregroba jed in bilo bi potrebno uvesti namesto vo-

lilnega gulaža volilno kavo. Toda kava je kolonialno blago in že iz narodnogospodarskega načela »Svoji k svojim« je telečji gulaž za volitve nujno potreben. Volilna kava, volilni Kneipp, volilni Franck — ne, v tem se ne znajdem več. Želodec je nemilo krulil in uspeh nesrečne ženske volilne pravice je bila neizmerna želja po kavi.

Stopil sem v kavarno. Plačilni me pozna in mi da na kredo, kadar od desetega v mesecu dalje »slučajno« pozabim denarnico doma. Skromno sem sedel k mizici v kotu in pil belo kavo. (Kako lepi so taki trenutki!) Pa se mi je naenkrat zaletelo. V kavarno je stopila gospa dr. Kocmurjeva. Nisem se mogel takoj znajti. Doslej je gospa dr. hodila v najelegantnejših toaletah, sedaj pa: kostum v moškem kroju, moška srajca s kravato, očala, pod pazduho aktovka. — Samozavestno je šla med mizami trikrat gor in dol.

Dve dami pri sosednji mizi sta izbulili nežni očesi.

»Kaj pa to pomeni?«, je šepnila prva.

»Kandidirati misli za narodnega poslanca, pa se tako nosi!«

»Doma pa samj dolgovi!«

»Domisljivost pa takal!«

Najvažnejši dogodek, ki pretresa poslednje dni Maribor, je — mraz. Kot pač večina »kulturnih« dogodkov, je tudi s tem dogodkom: vedno pod ničlo...

— Mraz je tako hud, da so zmrznili tudi mariborska zaklonišča, čeprav so eksistirala samo v fantaziji Mariborčanov in so bila zato zelo vroča...

— Tudi smučarski šport je zelo razvit. Empiričnim potom pa so ugotovili, da so naši smučarski tereni hudo neprimerni, ker so vse predaleč od cilja, to se pravi od Splošne bolnice...

— Nekje blizu Radgone so ustrelili pravega albatrosa, ki sicer izvoli bivati le po južnih morjih. To je dokaz, da je za prave tiče blokada — figa mrsava...

— Pokopališke hijene kradejo poslednji čas kar na debelo. Križe, spomenike itd. Ker so »hijene«, je treba z njimi postopati kot z zverinami, ker so pa še povrhu »pokopališke«, naj končajo ob koncu priporočenege postopanja na — pokopališču...

— Kradejo tudi na vseh poljih: politično, gospodarsko, poljedelsko, živinorejsko in sploh živinsko. Zadnjič se je nekdo spravil celo nad — katran.

Ta katran je bil namenjen izolaciji in bodo njegovega izmikanta zato zdaj — izolirali...

Neka učenka je našla na cesti sto dinarjev in jih pošteno oddala na policiji. Deklica zasluži, da jo sprejmejo v muzej v oddelke redkosti...

— K nekemu okoliškemu trgovcu je prišel nekdo po petrolej. Trгоvec mu je zabrusil, da mu iz prijaznosti odstopi ¼ litra petroleja, če bo še kaj drugega kupil. In je res še kaj drugega s — kupil, namreč trгоvec!

— Mariborčani ga res pihnejo. — Spihnilo so celih 27 milijonov din. Namreč v zrak v obliki nikotina. Pa tudi lokalni patriotje so, zagrizeni. Kje leži Maribor? — Ob Dravi! Kaj kadijo Mariborčani največ? — Drave!

— V Gornjem gradu so ustrelili srno z večbarvno dlako. Za rod srn pomeni bitje z več barvami senzacija, za človeški rod je tako bitje hudo vsakdanja zadeva...

— »Dora« je najnovejša povest, ki je v spremstvu pisateljčinega portreta nalepljena po vseh mariborskih oglasnih deskah. Ker pisateljica ne ve, da je za vsako umetnino najboljša reklama — umetnina sama, bržčas tudi ne ve, da ni doma »iz« Viča, temveč samo »z« Viča...

— V prepiru med neko taščo in nekim zetom je te dni nerodno odpovedal tašči — dar jezika. Zakonski možje zdaj obsipavajo srečnega zeta s prošnjami za recept, kako se taka reč pripravi...

— Neki posestnik v mariborski oko-

lici je te dni nič hudega sluteč sedel v svoj koleselj. Ni vedel, da mu je kakšen prijatelj iz prijaznosti prežagal ali prepilil os. Naenkrat se je zrušil voz in z njim posestnik.

»POHORSKA POLITIKA«, slavno planinsko februarско glasilo letos izjemoma ne zagleda belega dne. Da pa planinci v svojem plesnem slavlju ne bodo brez zabavnega čtiva, bo februarска številka »Totega lista« planinsko vstosmerjena, na kar p. n. nosilce-(ke) gojzeric tem potom vljudno opozarjamo.

Zenska je baje najlepša takrat, kadar greši — in katera žena, prosim vas, noče biti lepa?

Najmirnejši ljudje so diplomati. Če je položaj še tako resen, si diplomati še vedno menjavajo note.

NE GRE MU V GLAVO

— Mali, koliko si že star?

— Šest let, dlagi gospod.

— Kaj? Šele šest let — pa si že tako zamazan??

Zakaj!

Zakaj avtomobilisti dandanes tako strašno hupajo? — Oznanjajo, da še imajo bencina!

Zakaj letos Gustinčič nič ne oglašuje, da ima dovolj prostora za prezimovanje biciklov? — Ker so mu vse prostore napolnili z avtomobili!

Zakaj letos ni v Mariboru nič razkopanih ulic? — Da se ne dela konkurenca mestom, kjer je jarkov že kar preveč.

MARIBORSKE URE

Da ugotoviš pravi čas, moraš upoštevati, da kaže ura na pošti četrtr ure manj, kakor bi je ura na stolnici, katere kazalci pa zopet kažejo 5 minut več.

»In kako slab parfum ima!«

»Njeni otroci so vedno umazani!«

Gospa dr. Kocmurjeva se je približala.

Dami sta zaokrožili kanibalsko rdeče narbarvana usta v prijazen nasmešek: »Klanjam se, gospa doktor!«

»Dober dan«, je vzvišeno odgovorila gospa narodni poslanec ter prisledla.

Hitro sem popil kavo, dokler niso začele govoriti, kajti imam zelo slab želodec. (Posledica slabe prehrane.)

Kmalu se je začel pogovor o ženski volilni pravici. (Hvala večnemu Bogu, da sem že prej popil kavo.) Ena od gospá je bila proti — ženski volilni pravici.

»Pomislite, ali naj ima vsaka kmetica enako aktivno in pasivno volilno pravico kakor jaz?«

»Pomirite se, gospa«, je s preudarnim nasmeškom odvrnila gospa dr., »kmetice naj le volijo, izvoljene pa bomo itak samo boljše gospe!«

Gospa se je pomirila.

Tudi jaz sem se pomiril s svojo usodo. — Da, da, boljše gospe! Potem se bo njihovim psom dobro godilo. Doslej so bili poslanci po večini boljši gospodje, sedaj pa se jim naj pridružijo še boljše gospe! Gotovo osta-

nem še štiri leta dnevničar. (Želodec je ob tem razmišljanju žalostno zakrutil.)

Tedaj sem pogledal v časnik, ki sem ga držal v rokah in rešitev vseh moških in ženskih volilnih pravic se mi je pokazala. — Zagledal sem oglas za loterijo! — Loterijali! — Kako krasna rešitev vprašanja! — Država naj numerira vsakega polnoletnega in duševno normalnega državljan ali državljanke, potem pa naj šestletno dekletce z zavezanimi očmi vleče številke. Pri tem postopku se lahko zgodi, da le pride kdo v parlament, ki ne bo spadal k boljšim gospodom ali gospem. Mogoče bo to boljše za naše želodce in za narodov blagor.

DVOBOJ

Neki kritik je v časopisu strahovito zdelal nekega opernega tenorista. Ta je bil seveda silovito užaljen in je poklical kritika na dvoboj. Po dvoboju — ranjen seveda ni bil nobeden, je podal tenorist kritiku roko in rekel bahavo:

»Prav natanko sem slišal, kako je vaša krogla žvižgala mimo mojih ušes!«

»Mar ste mislili«, je odvrnil kritik, »da vam bo ploskala?«

Kako na Štajerskem slikajo marine

DOBRODELNOST

»Kaj pravite k temu? Dobrodelnega koncerta ne bom imel!«

»No, to je pač prava dobrodelnost.«

DOKAZ

»Kupite mojega konja! To vam je zdrava žival!«

»Zdrav mora res biti, sicer bi ne dočakal tako visoko starost.«

VAŽNO OPRAVILO

Mihec je prišel prepozno k verouku, pa ga katehet vpraša, kako to. Mihec pa je pojasnil:

»Mama so slišali, da so v logu žandarji ujeli nekega divjega lovca, pa so me doli poslali, naj grem pogledat, če niso naš atal!«

DOBER MOŽ

Žena je morala možu, ko je bil na smrtni postelji, priseči, da se ne bo vnovič poročila.

»To ti je mož«, je rekel nekdo, »še v zadnjih trenutkih je mislil, kako bi druge obvaroval nesreče.«

DAR

Na vratih se začuje trkanje. Gospodar odpre. Pred vrati stoji starejši gospod, Obiskovalec se odkašlja in reče vljudno: »Ne zamerite, da vas motim. Pobiram za dom starih žena. Ali bi mi morda lahko kaj dali?«

»O, z veseljem!« vzklikne gospodar. »Moj taščo vzamete lahko takoj s seboj!«

Moji ftiski od zime

13. I. 1940. Šolska naloga. Danilo Goflja.

Od zime prepevajo vsi slovenski Besniki, posebno pa tisti, ki drugega ne znajo, ker jim pozimi zmrzne fanazija in tedaj drugega ne občutijo, kakor mrzla f Možganih. Pa je to samo izgovor, ker občutijo tudi avgusta meseca takšni mrzli. Pa prepevajo od Zime tudi tisti, ki jim podtikajo čitanke, da so narveči Sodobniki. Mimogredoč demonstrirano bi jaz tistega, ki bi me oklevetal z Besedo »sodobnik«, tožil zavolo razalenja časti, ker je sodobnik f resnici taki človek, ki mu je vse kulturno delovanje le en sam veliki vir dohodkov, »narvečji sodobnik« pa je potemtakem tretja stopnja takega človeka in to je potem že bolj Prase, ko pa človek...

Pa so tudi narveči Sodobniki fčasih navni in poznajo življenje toliko, kot razni voditelji voljo naroda, to se pravi, nič ali pa še manj. Tako poje na primer oton župančič f fseh slovenskih čitankah:

Zima, zima bela,
vrh gore sedela
in tako je pela,
da bo Mirka vzela,
ker on nič ne dela,
ker on nič se ne uči,
čakaj, čakaj, Mirko, ti!

Pa se je tudi župančičev Oton enkrat pošteno fsekal, kajti zima ne bo mirka vzela, ker nič ne dela in ker se nič ne uči, temveč, ker nima kaj obleči in kaj jesti. Mirko je potrkal f zadnjem razdobju pri stotih vratih boljših ljudi, pa je še vseeno na in lačen. Pri enih vratih mu je odprl Rodoljub, pa ga Mirko ni videl, ker mu je njegov Trebuh branil pogled f njegovo obličje. Zabundal je: »Jaz nič ne vidim« in je zaloputnil vrata. Pri drugih vratih se je pojavila jako zelo odlična Narodna dama, f starosti 60 let, a oblečena kot 20 let, za njo je še pricapljal mladenič z neskončno bedastim obrazom, ošinil jo je z Pogledom kot romejo Julciko, Gospa je zavila oči, kakor tele, kadar je že napol zaklano in je nahrulila mirka: »Satula...« Zato in radi takih subjektov bo Mirka zima vzela. In ga je potem tudi zaresno vzela, kajti ni mirko na koncu nič več imel razen bosih nog, lačnega želodca in jetike...

Tako vidimo pri Zimi, da je eno — pesma, drugo pa — realnost. In če vidimo sledečo globoko resnico, da tisti, ki sklada pesme, ne pozna realnosti in tisti, ki pozna realnost, ne sklada pesem...

Ima pa fsaka zima tudi sončne strani, čepraf nam ne dobavlja nič sonca.

Tako imamo najraznolikejše Športe. Eni se drsajo z in brez drsalk, hote in nehote.

Drugi najdejo svojo srčno uteho pri smuki tako dolgo, dokler ne postanejo žrtve zimskega športa in resnični siromaki. Tretji nimajo smuči, zato pa smučarsko uniformo, kar je jako zelo moderno odelo za kavarne, bifeje in druge obrekovalnice. Nekateri se udeležujejo pri sankanju in se hodijo zato sankat na Belo pohorje. Radi varnosti hodijo vedno f dveh in mora eden biti drugega spola, ko drugi. Tako je radi te varnosti potem zmerom eden f nevarnosti.

Pa tudi zdravniški resorvoar ima od zime, zime bele premnogo korist. Kar opravi poleti samo šmarnica in nož in sekira, podpira zdaj pozimi še poledica in skrbi za kirurško delovanje Zdravnikov. Tako dobe skozi dobrohotno delovanje Poledice tudi brezposelni zdravniki Klientelo in delo, za njimi pa tudi hišni Posestniki. Kajti, kadar si kdo pred njihovo hišo zlomi nogo ali glavo, ali nekiri drugi nepotrebni ud, takoj pohite in posujejo pločnike...

Zima pa je jako zelo redilna tudi za gostilničarje, kavararje, hotelirje in sploh za alkoholične Pijače, ki zvišujejo človečansko temperaturo fčasi kar od nule do vrelišča, tako da fsaka nula pride do gotovega viška, ki traja, kolikor pač traja učinek Alkohola.

F narveči meri pa podpira Zima olese, venčke in sploh, kar se z fino govorico imenuje »reduta« ali celo »gala-reduta«. — Na »gala-redutah« so »gala« samo vstop-

Vesti iz Št. Vida nad Ljubljano

Motto:

Redkokdaj kaj prida
pride iz Šent Vida...

KJE JE ŠT. VID?

Pri beli Ljubljani
svetovno poznani
kitajski je zid.
Za zidom kitajskim
leži pa Šent Vid.

HVALEŽNOST

Neverjetno, boste rekli,
ko te vrste boste brali
in z glavami nejeverno
vedno znova zmajevali.

Sami so mu golaž dali,
na volišče ga odvekli,
vedro vina mu plačali
da bi glas iz njega zvlekli.

Ko pa v hlevu je umrl,
so zvoniti pozabili,
vanj živ krst se ni ozrl,
ko so v grob ga položili.

NEHVALEŽNOST

Najpréj mu službe vse odžro,
da mora fant brez dela bit',
potem pa natolcujejo,
da je lenuh in parazit.

nina in cenik, drugo je fčasih ne samo, da
ne »gala«, temveč fčasih celo pofl, in sicer
pofl, ki ima denar. Tam se konsumirajo naj-
dragocenejše Pijače do ranega jutra, potem
se pa zavije dama v še neplačan kožuh in
hiti f Spremlstvu kakega kavalirja, ki seveda
ni lastni mož, domof ali pa tudi ne. Na poti
sreča kako delafko, ki hiti tudi zavita, pa
ne f kožuh, od nočnega šihta domof. Tudi
ona je rdeča, samo da ne od šampusa, tem-
več od mraza. Dami se zasmili in ji podari
dva dinarja. Tako vidimo, da zima preko
galaredut fpliva tudi socialistično in po-
maga lajšati gorje. Tista gospa od gala-
redute zasluži po smrti res spomenik. Jaz
predlagam takle napis:

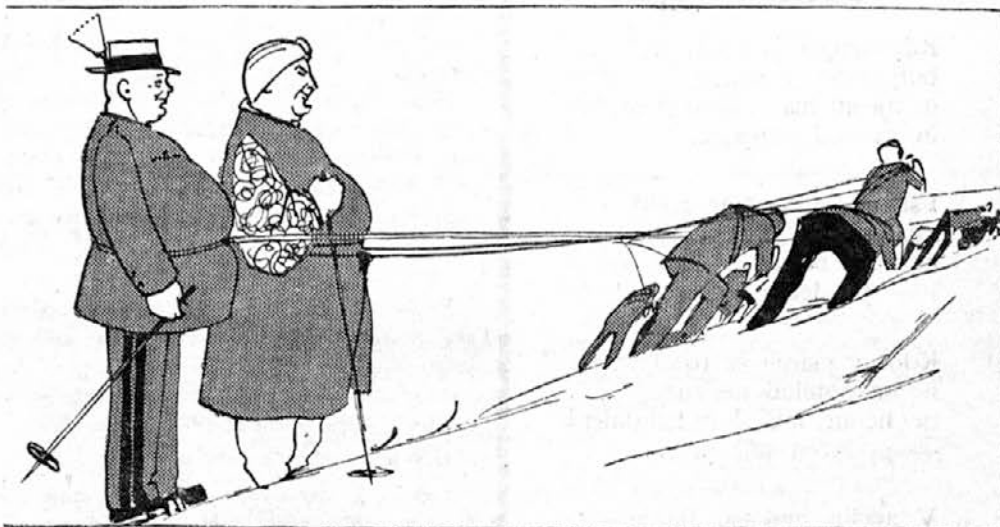
»Nekoč si žrtvovala vse,
fčas celo dva din,
predobro res imaš srce,
le škoda, da si hin!«

NI DOKAZANO

V ženitbeno pisarno je pritekel gospod.
»Vi humpi! Rekli ste mi, da ima deklet,
s katero sem se poročil, neomadeževano
preteklost, sedaj sem pa zvedel, da je imela
z nekim branjevcem otroka.«

»Toda, ne vzemite vse to tako tragično«,
ga je miril ravnatelj pisarne, »vrnite se do-
mov, saj se ne ve, če ga je imela s tem
branjevcem. To bi se moralo šele dokazati!«

Jeseniška olimpijada

Smuk, smuk, smuk,
ruk, ruk, ruk,
potegnimo na vso moč,
če nam tudi trebuh poč'.
Ker čez teden pri pečeh
prepočasi gre naš meh,
zdaj po snegu poskočimo,
očke naše zveselimo,
smuk, smuk, smuk,

ruk, ruk, ruk!
Da ne boš imel raport,
pojdi na fabriški šport,
kjer beseda ti očeta
blagega bo razodeta,
da se dobro nam godi,
bolje kakor v Indiji,
ruk, ruk, ruk,
smuk, smuk, smuk!

NOV PLAVŽ

Že pred stoletji je bil na Jesenicah
plavž, Valvazor ga omenja. Z Jese-
nic proti Hrušici je Plavž s Klinar-
jevo gostilno. Nad njim je Plavški
Rovt s premnogimi Klinarji, eden
izmed njih je celo imeniten gospod
v Ljubljani. V tovarni tali rudo vi-
sok plavž, nad njim ima roko ravnat-
elj Klinar, zato je zelo naravno, da
smo dobili še igro »Plavž«, ki jo je
spisal najdebelejši Klinar.

UMETNOST NA JESENICAH

sploh cvete. Ker se zaradi mrzle sa-
pe marsikak govornik ne mara izpo-
stavljati prehladom, so na Silvestro-
vo preizkušali pantomino, nemi go-
vor, ki je bil navdušeno sprejet v
smislu narodnega izročila: Kdor mol-
či, devetim odgovori. — Da bi utr-
dil svojo srečo, je penzioniran taj-
nik podkvice spravljal v denar, a je
tako naletel na nesrečo in se obri-
sal pod nosom sredi pričakovanja
novega leta.

POBOŽNOST

Berač pride v gostilno, kjer navdušeni
kvartopirci pridno mečejo celo med mašo
karte in poprosi vbočajme.

»Glej, da se izgubiš! Kaj te ni sram, da
celo med mašo beračiš?«

»Oh, odpustite mi, gospodje, da sem vas
zmotil v vaši pobožnosti.«

53 LEPOTIC

se je predstavilo upravniku bolnišni-
ce, 3 so bile poklicane, a vendar ti-
sta, ki je imela največ izgledov, ni
bila izvoljena za — tipkarico.

NOV OKRAS GORENJSKE

bo Šmajdova vila v Radovljici. Za
Stanovnikovo vilo na Jesenicah je
pred dobrim letom prevzel reklamo
list »Na mejah«, o Šmajdovi še med
vrsticami ne poroča. To dvojno me-
ro si lahko na to vižo razlagamo,
ker je Šmajd odprl pisarno 4 leta za
Stanovnikom in brez reklame dobro
uspeva.

DA BI SE KOVINARJI NE
SKUJALI,

so jim za božička pokazali pol mili-
jona in potem so ga spet upokojili v
posebnem fondu. Da bi pa kovinarji
kak dinar tudi ženam in otrokom
pokazali, so strokovne organizacije
zaprlo za božično potičko in jo
tudi prejele. Z zahtevami po zviša-
nju plač namreč niso marale kaliti
božičnega sožitja.

AMERIKANSKA

V ameriško cerkev je prišel možak, da
bi se spovedal.

»Praznikov nisem spoštoval«, je začel,
»in pogostokrat sem ob petkih jedel me-
so. Bil sem tudi neljubezniv s svojo ženo
in sem jo na primer včeraj ubil.«

D. Goflja:

Horoskop

Kdor rojen januarja je, bolj sorte je ledene, ni njemu mar za mrzaz sveta in za laži strupene.

Vse norce februar rodi, njim srečen start je rojen, ne bodi prizadet, kdor si: i — jaz tedaj sem rojen!

Kdor v marcu se rodil je, on ni ne pomlad ne zima, ne tič ne miš, kot tak talent — političen pač ima...

V aprilu muhasti ljudje zvečine narodé se, iz angelčka v hudička in obratno spremene se.

Je v maju vse zaljubljeno človeštvo pač rojeno, na luno spada to, sicer za rabo ni nobeno!

Je junija slavni Vidov dan in sonce v znaku raka, zato vsak borec brez priznanj pot — rakovo koraka!...

Kdor v juliju poslan na svet je bil, je za brezdelje; kdor tak je, sicer glavo ima, a v glavi ima i — zelje!

Avgusta so otroci vsi prevroče glave. Reve! Ker radi vročerkvnosti žive le — pasje dneve.

September vsak je kimavec, dá kimavce le prave, vse kimavce pa ljubi svet, ker so brez lastne — glave!

Vsi, ki v oktobru se rode, so v alkohola senci, res čudno, da niso tedaj rojeni vsi — Slovenci!

Novembra prvega rode povsod se vsi svetniki, a to ni zakon, ker lahko rode se tudi — biki...

December glásnika rodi mirovnih dni rešilnih, on pač rodil evropskih ni — politikov vodilnih...

Ta horoskop je moj produkt, zato iz prazne slame. Je butec, kdor ga je skoval in ta, ki mu — verjame!...

Nočna slika iz zakonske spalnice

(Posvečeno gospodični Ceciliji.)

Prizorišče te naše zgodbe sta zakonski postelji.

(Nikar, gospodična Cecilija, ne bodite ogorčeni in ne pohujšajte se nad mano v svojem starodeviškem srcu, kajti tale zgodba je hudo moralna in poučna in mi ne bodo radi nje obesili mlinskega kamna na vrat. Čitajte v miru — brez razburjenja, prosim, če mogoče — tole mično zgodbico!)

Prizorišče sta, kakor sem že dejal, zakonski postelji, oziroma natančneje, glavno prizorišče sta zakonski postelji in dokaj važno vlogo ima poleg tega še telefon št. 2312 na nočni omarici. Pa pričnimo!

Ura je pravkar odbila polnoč.

Ležalo je dvoje človeških bitij, eno moško in eno žensko, vsako v svoji postelji. Moško bitje je bilo toplo odeto, imelo je obvezano grlo in bilo po poklicu dr. med. univ. Pisalo pa se je to bitje Vincenc Mazač.

Žensko bitje v drugi postelji je bilo njegova zakonska družica gospa Amalija dr. Mazačeva.

V sobi je bila tema in zakonska celota (boljša in slabša polovica namreč tvorita šele celoto) je spala.

Gospod doktor ali slabša polovica je težko dihal. Bil je zelo prehlajen in nahoden.

Gospa doktorjeva ali boljša polovica je bila popolnoma zdrava.

V gluho temo (gluha tema je za Vas, gospodična Cecilija, Vi ljubite poetične izraze!), torej: v gluho temo je zazvonil telefon.

Obe zakonski polovici sta se zbudili.

Prehlajeni gospod doktor je prižgal luč in hotel seči po slušalki, toda gospa doktorjeva ga je prehitela.

Gospa doktorjeva: »Halo, tu dr. Mazač!«

Glas iz telefona: »Halo, tukaj gospa Rožencvet. Straaašno sem bolna. Ali lahko pride vaš gospod takoj, pa prosim takoj, k meni? Nujno je!«

Gospa doktorjeva je v trenutku pregledala situacijo: gospa Rožencvet, soproga višjega finančnega nadpreglednika v pokoju, stanuje čisto na drugem koncu mesta. — Ubogi Vincenc, če bi moral tja! Že tako je ves prehlajen. In že je Vincenceva boljša polovica odgovorila: »Moj soprog ni doma. Tudi jaz sem že v postelji.«

»Kdaj pa se gospod doktor vrne?«

»Gospoda doktorja sploh ne bo. Odpeljal se je na sejo Zdravniške zbornice.

Kar meni povejte, kaj vam manjka, gospa, kajti od najine poroke dalje sem tudi v poklicnih zadevah njegova desna roka.«

Vincenc je začudeno gledal svojo novo desno roko, ki si je položila prst na usta in mu namignila, naj molči. (Plemenita žena! Kako skrbi za svojega moža, da bi se ne prehladil, kajne, gospodična Cecilija?)

Glas iz slušalke je tožil: »Straaašno sem prehlajena. Ne vem, kaj naj storim.«

»Prehlad«, je šepnila gospa doktorjeva gospodu doktorju.

»Lipov čaj in dva aspirina«, je šepnil gospod doktor gospé doktorjevi.

»Naj Vam služkinja skuha lipov čaj in dva aspirina vzemite, pa bo vse dobro.«

Glas iz slušalke: »Razen tega me grlo straaašno boli!«

»Grlo«, je šepnila gospa doktorjeva gospodu doktorju.

»Limona«, je šepnil gospod doktor gospé doktorjevi.

»Vzemite celo limono in jo pojejte. Gotovo vam bo pomagalo.«

Glas iz slušalke: »Poleg tega me pri srcu straaašno bode.«

»Srce«, je šepnila gospa doktorjeva gospodu doktorju.

»Baldrijan«, je šepnil gospod doktor gospé doktorjevi.

»Vzemite Baldrijanove kapljice, na sladkorju seveda. Bolečine bodo takoj ponehale in lahko boste spali.«

Glas iz slušalke: »Še nekaj, gospa doktor! Imam straaašno migrenol!«

»Migrena«, je šepnila gospa doktorjeva gospodu doktorju.

»Neokratin«, je šepnil gospod doktor gospé doktorjevi.

V tem trenutku pa je gospa Amalija dr. Mazačeva nemilo tresnila slušalko na vilice pri telefonu.

»Kaj pa je«, je vprašal začudeno njen Vincenc.

Ona pa vsa razburjena: »Pomisli, taka nesramnost! Vprašala me je, če je gospod, ki leži z mano v postelji in ki mi tiho narokuje zdravila, tudi zdravnik.« — — —

(Gospodična Cecilija, sedaj pa ste se pričeli, da je ta zgodbica res hudo moralna, kajti

ta zgodba nas uči,
da lagati dobro ni.)

Peter Strelec.

Jadranska noč

v Mariboru, v Sokolskem domu (Union), dne 20. januarja 1940

Začetek ob 20. uri.

Revija narodnih noš.

Gospodinjal! Tudi Vi boste pekli predpusne krape. Vse kar je Vam za nje potrebno, dobite pri

Ivan Lah - Maribor, Glavni trg 10

Telefon 25-03

SPECERIJA - KOLONIALE - DELIKATESE

Telefon 25-03

Pismo iz Kroe

Dragi »Toti list«! Spodaj podpisani Štefan Štrigelj si dovoljujem opozoriti velespoštovanega gospoda urednika na krivico, ki se godi v tem listu nam Gorenjcem. Pod imenom »Izpod Karavank« pišete zmeraj samo o Jesenicah, Jesenice pa so prav na koncu Gorenjske. Vsa čast in slava temu našemu najmlajšemu mestu, vendar je treba vedeti, da imamo Gorenjci tudi polno drugih znamenitih krajev in v njih še več novic. — Če torej pišete samo o Jesenicah, se nam zdi, kakor da bi govorili pri kozli le o tistem delu, ki ga s prekratnim repom ne more pokriti.

Spodaj podpisani Štefan Štrigelj sem prepričan, da vrli »Toti list« ne mara delati Gorenjcem take krivice. Zato sem napisal to pismo iz Kroe. Pismo se glasi tako:

Kropa je že stara fara,
ki na svetu nima para;
kar pri nas se kdaj rodi,
vse podkujemo z žebli.

Lepa naša so dekleta
in za blagor zmeraj vneta,
naj bo ženin še tak star,
dekle z njim gre pred oltar.

Tukaj vedno in povsodi
so gorjanske cokolje v modi;
naj bo mežnar tli tli
hodi v cokoljah pred oltar.

Če kdaj srajc ni na telesih,
pa dobimo jih v nebesih;
ruska zima, kranjski mraz,
to je kroparski obraz!

Zdaj pa to malo pisanje končujem in pričakujem, da »Toti list« ne bo več praznil nas Kroparjev, ko nas je vendar s pesmijo počastil celo sam Oton Župančič. V tem pričakovanju prav po žreblijsko želim »Totemu listu« in vsem, ki se okrog njeja pote, posebno pa (ker sem še fant) totim štajerskim dekletom prav srečno novo leto.

jaz, vedno gorenjski fant

Štefan Štrigelj.

Iz Metlike

Prosim, kdo bi še to storil,
kar ciganka je storila:
pravi tisočak je našla
in pošteno ga vrnila!

Starl Rimljan v Mariboru

Tudi v Mariboru bomo imeli v kratkem priliko ogledati si »Starega Rimljana«. V mraku bo prišel in v mraku odšel z željo, da užge Štajerce in njihov teater.

Iz Kresnic

Kresnicam svetile
doslej so kresnice,
elektrika daje
zdaj novo jim lice.

Iz Trbovelj

ANŽURJEVA METODA

Nace, slavni akrobat,
rad razgrel bi dobra srca,
pa pod ledom kar za špas
po valovih mrzlih brca.

INTIMNA KNAPOVSKA

Knap zgrabil je za kramp,
se pripognil, stisnil vamp,
žena je čemerna vstala,
s praznim loncem ga zmahala.

KONKURENTI »TRBOVELJSKEMU SLAVČKU«

Kakor znano, je naš Trboveljski slavček zelo znan. Po svetu koncertira in prirejajo mu pojedine, pojo po časnikih slavo in ga imajo vsi v dobrem spominu. Pa je kanilo nekaterim v glavo, da bi še starejši slavčki koncertirali in po pojedinah hodili. Osnovan je že pripravljalni odbor, ki bo vse talente dobrega glasu skupaj zbral in za koncertiranje pripravil.

V NORIŠNICI

Zadnjič obišče novinar Racman norišnico. V svrhu reportaže. Hodi po dvoranah, meni se z bolniki. V sedmi sobi sreče moža v dolgem, belem plašču, pogled mu je neznan-sko top in srep. Novinar ga nagovori: »Revež, koliko časa ste že tu interniran?« Oni odgovori: »Gospod, jaz tu sploh nisem interniran, jaz sem tu primarij!« Novinar v zadregi prosi oprostčenja, nakar ga potolaži zdravnik: »Nič hudega, tujci nas vedno zamenjavajo. Saj se zdravniki po norišnicah razlikujejo od norcev samo po — predizobrazil«

POŠTENO IME

Sodnik: »Obtoženi ste, da ste izvršili sedem prevar, vsakokrat pod drugim lažnim imenom. Kaj imate na to pripomniti?« Obtoženec: »Oprostite, gospod sodnik, svojega pravega poštenega imena pač ne morem zlorabiti v tako nesramne in umazane svrhe.«

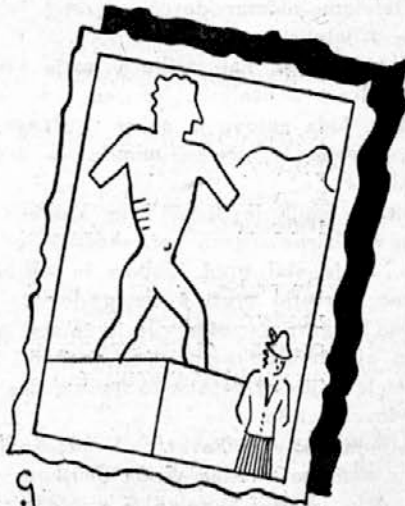

Čas predpusni je prišel,
kdo ne bil bi rad vesel?
Kje pa najbolj je veselo?
Tam, kjer muzikov kidele
z instrumenti trdke naše
v ritmu giblje noge Vaše.

Meinel & Herold, Maribor

družba z o. z. / trgovina glasbil 180
Gospodsk. ulica 20 — Telefon 24-21

POZDRAV Z AKROPOL

»...in to na desni sem jaz...«

Trgovski zastopnik na potovanju

Vsled pomanjkanja bencina so tudi trgovski potniki prisiljeni potovati po vzgledu sv. Jožefa.

Strašna noč

Mister John Smith iz Chicaga je govoril iz kluba po telefonu s svojo ženo:

»Draga moja, večerjaj in leži. Mislim, da se bom nocoj nekoliko zakasnil. Imam še razne poslovne pogovore.«

»John, lepo te prosim, pridi čimprej. — Strah me je samo...«

»Ne bodi neumna, le dobro se zakleni. Nič hudega se ti ne more zgoditi.«

»Toda John, če ti pa pravim, da imam občutek, da se bo nekaj strašnega zgodilo... Strah me je...«

»Dete moje, ne bodi...«

Mister Smith je prekinil stavek, kajti v tem trenutku je zaslišal iz slušalke krik:

»Jo!... Na pomoč!«

In nato padec nekega telesa na tla. — Slušalka je še udarila na rob stola in to je bil poslednji zvok, ki se je slišal iz telefona. Nič več. Zavladała je mrtva tišina.

Mister Smith je prišel ves prestrašen klicati v slušalko:

»Mary! Mary!... Za božjo voljo, kaj se je zgodilo?...«

Čez nekaj trenutkov je uvidel, da ne more po telefonu ničesar doseči. Zgrabil je prvega prijatelja za rokav:

»Javi policiji, naj pošlje v moje stanovanje deset stražnikov. Ne vem, kaj se je zgodilo, toda gotovo je nekaj strašnega. — Hiti, prosim te, vsaka minuta je dragocena!...«

Mister Smith je planil brez klobuka na ulico v viharno zimsko noč, skočil je v prvi avto, ki je stal pred klubom in zdirjal z blazno hitrostjo proti svojemu domu.

Pred njegovo samotno vilo je že stal policijski avtomobil s petnajstimi stražniki. Vsi so imeli pripravljene strojne puške, dva sta pa vlomila vrata.

Vstopili so v stanovanje. V predsobi je ležala negibno na tleh gospa Smithova poleg telefona, čigar slušalka je visela z mize in še komaj opazno nihala.

»Mary!... Mary!...«

Mister Smith je pokleknil ves obupen k svoji ženi, prepričan, da se ne bo odzvala... Toda gospa Mary je odprla oči in komaj slišno spregovorila:

»Gotovo je še tu... Nekje se skriva... Pod posteljo je ali v omari, morda je celo na podstrešju... Toda sigurno vem, da je še v hiši...«

Tedaj je pristopil policijski inspektor in vprašal:

»Kako pa je izgledal, milostiva? Ali nam ga lahko opišite?«

Gospa Mary je napravila začuden obraz. Pogledala je najprej svojega moža, nato inspektorja in po vrsti vse stražnike, ki so napolnili predsobo.

»Opišem? Koga? Moj Bog, kako čudni ljudje ste vi stražniki!... Izgledala je tako, kakor vsaka druga miška, siva, z dolgim repom in strašna kakor vse miši... Joj, John, še zdaj me je strah, če se samo spominam nanjo...«

Bibi.

»Vi ste prvo dekle, ki sem jo kdaj ljubil!« je rekel Adam Evi, ko sta bila še v raju. Ta stari stavek se je ohranil še do danes.

Žene so kakor vžigalice: vitke, vnetljive in imajo tudi svojo glavo.

Mnogokrat čitamo, da je imel Casanova mnogo žena, toda nikjer ne čitamo, na kak način se jih je iznebil.

Palestina je obljubljena dežela, samo ni znano komu: ali Angležem, ali Arabcem ali pa celo Italijanom.

Pred poroko ima mož žensko v srcu, po poroki pa v želodcu.

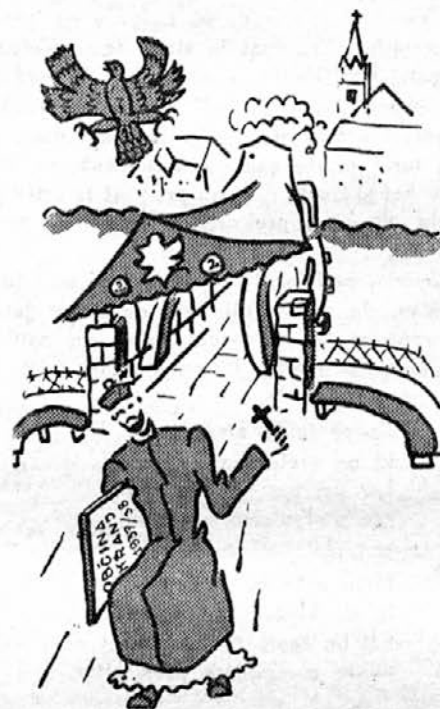
Iz Kranja

MOST VZDIHLJAJEV

Korl, Maksl in Matija so pred letom dni sklenili, da nov most bodo gradili.

Tja čez Kokro trden most, trden kakor kamen-kost, ker na Hujah so parcele še prenizko ceno imele.

Ko pa bo čez Kokro most, trden kakor kamen-kost, kmalu tam bo britof stal, in parcele gor' nagnal!

In so res zgradili most, trden kakor kamen-kost, most ogromne razpetine, ki imel je vse vrline.

Ko je bil most že skoraj gotov, je odločil, da ga bo uporabljal.

Mine leto! — Most naš cel, se nagibat je začel, ker po eni strani ves se napel je moker les.

To opazi neki dan skrbni oče — naš župan, tja čez breg se je ozrl in je most takoj zaprl.

Zdaj čez most lahko še greš le posamič in pa peš! Če umre pa zdaj kak Kranjc, rajša kar čez Huje-Klanc.

V GOSTILNI

»Kako? To naj bi bila srnina? Saj to je govedina!«

»Nekaj vam moram povedati, gospod, ta srnina je bila udomačena.«

Cenetuva Iblanska kronika

Silvestruvaje je blu pr ns ud hudirja klavrn. Scer je blu pusod dost ldi — ampak kva čte, ksa se pa usi držal kt bjm črvi iz nusa lezl. Mnde sa bli zatu tak, k nisa vedl kva jm bo ta nou let prnesu. Kadr pa tku gruntaš, se pa tud nafajhtat na morš, če pa lde fajhtn nisa, se pa na morja razpulužt.

U Iblan je za silvestru pusod muska špilala. Ta star mskonti ksa bli že zdauni u penzjon sa špilal u ta slabšh lukalh — ja pa tud ta bulšh lukali sa se mgl puslužt takh umetniku, ksa jh Iblančani že zdauni izžvižgal. Kva čte, kriza ns luvi na ush konch in krajh. Alstns, če sja tkula ubrau pu mest db vidu kku ga lde biksaja, tje use sorte naprej pršlo. Jest sm n. pr. vidu kuku je en nobl gspud svoja zaručenka garbu pred Šternaletam zatu, kje hotla na svoja roka nekam jt. Dost ja ni pregarbu, sj ji je sam dva čekana vn zbou, sam gruziu ji je, d ji bo še druge, č na gre iz nem. Ja, glih ena taka grožna je dubiu za nou let en mui prijatu ud enga gspuda pulirja iz Bleda, sam zatu ksej z negova zaručenka tiku. Čb nm pa res za usak šmorn gobce zbijal, bi pa cen žiule ne delal sam za zube. Mi sma hotl tega gspuda zarad grožn pretepst, pa sma ga pustl ksm vidl, d ma že tku dost sfrdirban ksilt. Ja, pa še ena interesantnast vm morn puvdat, ksm ja udkru u enmu kot pr Figabirt. Magnetična Mina sm najdu, zdravn sta bla pa prlimana dva mla da poba. Usa sreča je bla u tem, d Mina ni bla glih takrt tpirana — drgač bi gvišn Figabirt u lft zletu. Pa tud en par Mink sm najdu, te sa ble pa vlik mn navarne, zatu ksa mele u seb sam užigaln delvajne. Te sorte Mine in Minke pa na žveja u muri, ampak u vin.

Use skup je blu letas prcej klavrn, ampak čb blo en drug let saj tku, pa boma lohka zaduvaln...

V baru ljubljanskega Nebotičnika smo imeli te dni program »prastarega leta« — nastopale so same izranžirane lokomotive, ki že davno niso več za potniški promet. Bilo bi dobro, če bi uprava poskrbela za par eksemplarjev aerodinamične oblike, če hoče imeti kaj prometa...

Neko ljubljansko društvo je priredilo silvestrovanje s programom. Čim kasneje je kakšna skupina pri programu nastopala, tem bolj žalostna je bila izvedba. Krona večera naj bi bila alegorija o polnoči, ki pa

je odpadla, ker so se člani, ki bi morali nastopiti tako nasekali, da niso bili zmožni priti pred ljudi. Odbor je sklenil, da bodo drugo leto nastopali sami abstinenti...

Po praznikih je bil od strani potujočega občinstva na ljubljansko bolnico ogromen naval. Glavni dobavitelj ranjencev je bila naša linija, pa ne mislite utrjena — ampak železniška. Pri tem ni bilo nobene nesreče na progi, ampak v nekurjenih vagonih. Uradna komisija v ljubljanski bolnici je ugotovila sledeče: Za ozebljene in zmržnjene amputirane noge s proge Beograd-Ljubljana ne zaden železnice nobena krivda, temveč potnike same, ker si za tako dolgo potovanje ne preskrbe oblek kot jih rabijo polarne ekspedicije. Sicer je pa v tem sibirskem mrazu potovanje sploh nesmiselno ne glede na to, kakšna je svrha potovanja...

Ljubljancani smo imeli prvič prilično natakni si plinske maske za časa božičnih praznikov, vsled umetne zameglitve v obliki najgostejšega prahu. Dobro je bilo, da ni bilo mnogo avtomobilov, sicer bi se še plinske maske zamašile...

D. Golija:

KULTURNIKI — RAZBOJNIKI

Morda veste, da so nekje našega pesnika Prešerna zamenjali s pustolovcem Prešernom, ki ga je preganjala več let po pesnikovi smrti pariška policija, a pesnik ni videl ne nje in ne slavnega centra evropske kulture.

V znamenju novega vrednotenja zgodovinskih mož, smo videli v novoletnem »Jutru« velik naslov »Razbojniki v naših krajih nekdanj«, pod njim pa slike zgodovinarja Valvazorja, pesnika Valentina Vodnika in maršala Marmonta.

Demanti

(Iz Doma visokošolk v Ljubljani)

Deklice mile se pritožile so čez naš list, da jih prepozno spat je poslal, ko jih Miklavžek je bil obiskal. Vse že ob osmih sladko so spale in o darilih prejetih sanjale, mir v Gradšču ni bil kaljen, devam učenim greh je storjen, če se resnica na dan ne prikaže. Zdaj je vse dobro, mi brez blamaže radi objavimo tale demanti, da brez kredita ne bodo med fanti.

Smučala bi rada

Prodajalec: »Mamica, kako da ste se v teh letih odločili za smučanje?«
Stara mama: »Iz golih simpatij do Fincev!«

Ljubljanski kuplet

(Poje se v sodnijskem parku na Kralja Petra trgu.)

Kadar žena oboli,
kličemo zdravnika,
če pa kasa se zredi,
ni potreba krika.

Rokomavh najbolj želi
si — pomilostitve,

uboga para hrepeni,
v svobodne volitve.

Le trgovcu ideal
sredi dobe bolne
je in vedno bo ostal
— vagonček skrite volne.

Ah, kako bi se mesar
rešil kdaj pogube,
če bi vedno in vsikdar
ne živel od izgube!

PRETEKLOST

Preteklost je včasih hudo tenka stvar. »Tenka«, mislim, da je pravi domači izraz za »delikatna«. Torej: hudo tenka stvar je včasih preteklost. Zlasti za dame, poročene dame. Tudi gospodje jo navadno imajo, pisano kot kakšen bizantski mozaik, toda moškemu prinaša samo še večjo zanimivost. Tako namreč pravijo sami. Pa je s preteklostjo navadno tako, da se je prvi rad spominja, drugi pa noče nič slišati o njej. Tisti, ki se je radi spominjajo, so po navadi moškega pola. Sedi pri četrtinki, kadi cigaro, misli pa mu pričarajo preteklosti: ženske zmage, družabno prvenstvo, politični ugled, umetniško kariero in še marsikaj drugega. Prsa se nehote izbočijo, oči stopijo iz votlin, neka vizionarnost lebdi v njih in človek se zdi tisti hip sam sebi nekaj takega, da je Napoleon prava revna figa ligasta proti temu. To je prva vrsta preteklosti.

Je pa druga vrsta, malo bolj nerodna vrsta, ki je, kakor že rečeno, nekoliko tenka zadevščina. To je tista vrsta, ki bi bilo zanjo bolje, da je ne bi bilo. Skratka: preteklost, ki se je njen lastnik rad ne spominja. Lastniki te vrste preteklosti so tudi moški, v največji meri pa ženske. To pa zato, ker svet ženskam vse zameri, moškim pa nič. Za ženske je preteklost zato kakor mōra. Pride kar na lepem, te butne po glavi, leže na prsa in grlo, ne moreš dihati, zadavila te bo sčasoma, če se je ne znebiš. Znebiš se je pa s kesanjem in priznanjem. Take ženske so po navadi nervozne in strašno sladke v obraz. Izbegavajo vsak pogovor o prejšnjih časih in kako je bilo včasih veselo. Zavijajo oči v zbrani pobožnosti, vledostojne so, vsaka kočljiva zadeva jih polije s pristno rdečico, obsojajo in opravljajo družinske in moralne škandalčke in bi obenem dale življenje, če bi jih lahko same doživele, a da mož zajamčeno zanje ne bi nikoli izvedel...

Taki dve vrsti preteklosti sta prebivali mirno vsaka zase v družini Arbičevi. Druga ni vedela za drugo in zato bi lahko mirno spali. Če ne bi bilo tiste preteklosti, ki se je nihče ne spomni rad in ki je ženske sorte! Tiste sorte pa se drži nekaj, čemur se pravi »vest«. In vest je nerodna reč.

Zmeraj kaj pokvari. Tako je bilo tudi pri gospe Arbičevi. Imela je preteklost. Mož tega ni vedel. Tudi mož jo je imel. Toda tisto vrsto, ki pričara moškemu, da je bil Napoleon. Zadnje čase je gospod Arbič imel dopust in ga je izrabljaj s svojim zaupnim prijateljem Brkičem. »Izrabljaj« pomeni, da sta z Brkičem posedala po kavarnah in gostilnah in obujala spomine na preteklost, ki sta jo skupno uživala v Ljubljani in kot dijak. Tiste dni je Arbič doma govoril ženi samo še o preteklosti. Povedal ni prav za prav o tej preteklosti nič določnega, le vzdihoval je neprestano, venomer ponavljal besedo »preteklost« in imel vse vlažne oči, ko jih je upiral v ženo. Vlažne pa je imel bolj od vina, kot od spominov.

Gospe Arbičevi je šlo to vedno bolj na živce. Ni vedela, kam mož, oziroma pes taco moli. Vznemirjalo jo je tisto večno ponavljanje besede »preteklost«, ker ni vedela, kakšno preteklost njen mož misli: njeno ali svojo! Potem še tiste vlažne oči, ki jo tako čudno motre, — kdo bi to še izdržal! Saj človek ni iz železa. Gospa Arbičeva pa sploh ne, vsaj v mladih letih ni bila.

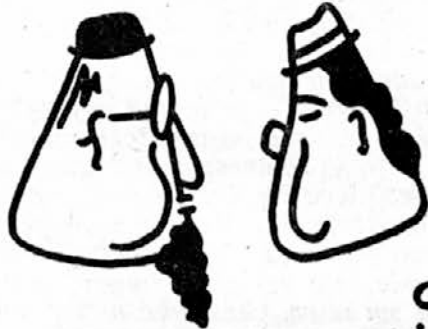
Gospo Arbičovo je ta reč s preteklostjo morila čimdalje bolj. Dobila je kronično migreno in tudi mōra jo je tlačila s kronično nepopustljivostjo. Tudi še druge bolezni so jo napadale tiste usodne dni, a vse skupaj bi se bile lahko imenovala s skupno oznako »vest«.

Gospod Arbič, ki se je bil zagrizel v svoj dopust in v svojo preteklost z vso silo in je s svojim zaupnikom Brkičem obujal vedno lepše spomine, da je samo še pil in stokal in notranje jokal, pa se je neke noči primajal domov, težak od tragične minule preteklosti, še bolj pa od alkohola. Zapičil je svoje solzne oči v ženo in je rekel: »Vse vem!« Žena je bila že pripravljena na vse in je odvrnila: »Vem! Saj bom povedala!« Mož niti niti ni in je nadaljeval: »Brkič mi je povedal — Žena je zatulila v spremstvu potoka solz: »Ta prekleti šuft!« nakar jo je mož spet prekinil in nadaljeval: »Brkič je rekel: »Tvoja preteklost je slavna, jaz sem jo pa imel v Ljubljani!«... Ni mogel dokončati, kajti se mu je žena vrgla okoli vratu in kričala: »Takle šuft, seveda me je imel v Ljubljani, pa...«

je... Zdaj veš vse, ko si me že mučil ves teden s »preteklostjo!« — Mož je kljub pijanosti osupnil, nato pa dejal: »Hvala, da si povedala! Brkič pa je le mene mislil, ko je rekel: »Tvoja preteklost je slavna!«, zase pa je pristavil: »jaz sem jo pa imel v Ljubljani — pokvarjeno!«

D. Goflja

DA — DOKLER...

— Ali verjameš, da lahko mož ljubi dve ženski naenkrat?

— Da — toda samo tako dolgo, dokler ena izmed njiju tega ne izvoha.

TEŽKA SLUŽBA

Gospod Petek je srečal soseda in začela sta — to je jasno — govoriti o politiki in političnih službah.

»Rečem vam, g. Petek, to mora biti za takšnega diplomata sakramensko težko, ko mora stalno lažati.«

»Ah ne! Zanj je še dosti težje govoriti resnico!«

OGRSKI SALOMON

Roža in Julija pritečeta pred sodnika z gosko in vsaka je trdila, da je njena.

Sodnik: »Roža, ali je goska Julijina?«

Roža: »Nem batta, ni, rečem jaz.«

Sodnik: »Julija, ali je goska Rožina?«

Julija: »Nem batta, ni, nikoli ne!«

Sodnik: »Ni goska Julije, ni goska Rože, goska je moja. Janoš, nesí jo v kuhinjo.«

TALENT

Oče: Kaj mislite, gospod razrednik, kakšen poklic bi namenil mojemu fantu.

Profesor: Odkrito povedano, težka stvar. Prav nič vam ne morem svetovati. Za jezike ni nadarjen, z matematiko mu gre pa najhuje, vedno desetkrat toliko našteje kakor je res. Pa v očeh je slab, a ne da bi ne videl, vse se mu poveča, v mačku vidi slona in pojmov ne razlikuje. Levo in desno še razloči, kdaj človek teče ali pa koga pođi, to pa vse zamenja.

Oče: Kriz božji, potem takem ni nič!

Profesor: Za en sam poklic je ustvarjen, naravnost talentiran. Samo nevaren je ta poklic.

Oče: Nič za to, gospod razrednik. Fanta moram nekam vtakniti.

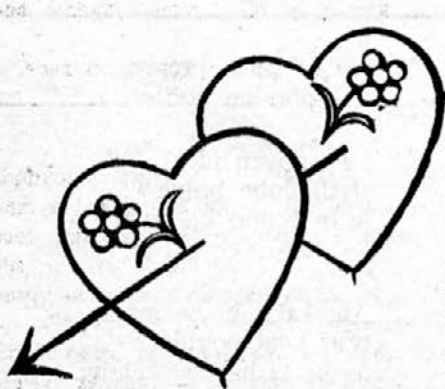
Profesor: Potem ga pošljite za vojnega poročevalca.

MLADEMU PARU

Krijte Vaše stanovanjske potrebe v pohištvu, preproгах in posteljnini pri:

„WEKA“

MARIBOR, Aleksandrova 15

Nekaj haloških

Znan haloški ljudski humorist je bil zidar, po imenu Bahukač.

Evo nekaj njegovih:

1.

Popravljali so stolp pri Sv. Barbari v Halozah. Bahukač obdeluje stolp po svoji zidarski umetnosti na precej visokem ogrudju. Zmanjka mu tal in telebne na zemljo. Ljudje prihite, misleč, da je najmanj mrtev. Toda vsa njegova tožba je bila:

»Da bi te vrag! Pan resen moga tak daleč nazaj iti?« in odkresal je zopet na stolp.

2.

Bahukač pride k sosеду:

»Sosēd! Posodi mi prase!«

»Ka pa boš žjin Bahukač?«

»Ja, klo ga bi.«

»Ja, ka pa si nor?«

»Ne, ti pač bi bijo, če bi mi ga do.«

3.

Bahukač leži ob najlepšem soncu v senci. Zaloti ga njegova Ksantipa in ga nahruli:

»Ti stari! Takši lepi den, ti pa v senci ležiš?«

»Tiho baba! Se si mi včera rekla, da sen ne vreden, ke me sunce posine.«

In dremal je dalje.

4.

O svoji visokorodnosti pravi Bahukač:

»Jas sen visokoroden! Kristus se je rodija v štali, jas pa na dilah, on je spa na slami, jas pa v plevah. Pa tudi drgači mi Bahukači nesmo samo tak. Nas je 48. Vsi drugi so v ljudskem, samo jas sen v fajmeštoven.«

5.

Imel je Bahukač kravico, dobro mlekarico, samo pri molži se je upirala z repom in nogami. Bahukač najde tudi za take muhe lek.

Ko sede žena z loncem pod Liško, zajaše on kravo, obrnjen proti repu ter ji ga krepko zasuče. Efekt ni izostal. Liška vtrga verigo, pa hajd iz hleva z Bahukačem po vasi.

Gospod župnik opazujejo na pragu vreme, opazijo pa tudi čudnega jezdeca.

»No, Bahukač, kam pa tako naglo?«

»Kravo naj pitajo gospod, ne mene!«

6.

Nevihite so prirodni pojavi, še celo v zakonih. Bahukač absolvira eno takih.

»Ti baba! Ke veš! Še gnes mi je žo, ke sen se ženjo.«

Oglasi se njegova mala hčerka:

»Ja oča, se smo vas mi ne trčali, ke bi se ženili!«

NI UKRADEL KONJA

Cigan Hudorovič je bil obtožen, da je ukradel posestniku Potrču iz Kurje vasi konja. Na sodnikovo vprašanje, če se čuti krivim, je odvrnil obtoženec odločno, da ne. »Kako to?«, je nadaljeval sodnik, »saj je vas videlo več prič, ko ste jezdili na Potrčevem konju skozi vas.« »Je že mogoče«, je odvrnil cigan, »konja pa le nisem ukradel. V Kurji vasi sem splezal na drevo ob cesti, da bi vzel tam par jabolok. Po nesreči sem padel raz jablano in priletel na konja, ki je stal slučajno pod drevesom in katerega popreje nisem niti opazil. Tako sem zajezdil konja, ki se je prestrašil in letel z menoj skozi vas. V roki sem imel utrغانo vejo. S to pa sem tepel konja, ker sem ga hotel ustaviti. Gospod sodnik, vidite torej, da sem popolnoma nedolžen.«

MODA

Mož si ogleduje ženini novi klobuk: »Češnje, hm, to ni po mojem okusu!«

Žena: »Taka je pač moda! Veš, da si ne morem privezati na klobuk kranjske klobase!«

Hudega mraza

se obvarujete tudi v novem letu na ta način, da si oskrbite dovolj drv in kuriva. Poceni in takoj Vam ga dostavlja trvdka

BRANKO MEJOVŠEK

trgovina s kurivom

MARIBOR, Kneza Kocija ul. 13

Tel. 24-57

PODRUŽNICA: Aleksandrova c.

BOLNIK

Veleindustrijalec Koren je predal svojo tovarno sinovom in se bavi sedaj samo še z opazovanjem svojega zdravstvenega stanja. Strašno se jezi na zdravnike, ki mu ne povedo ničesar določnega. Ne povedo točno, kako je s srcem, z jetri, z ledvicami. In sploh! Včeraj mu nasvetuje njegov hišni zdravnik daljše zdravljenje v zdravilišču. Da informira zdravniškega zdravnika o Korenovem stanju, mu izroči zanj zaprto pismo.

Koren odpotuje. V vlaku otipava pismo. Strašno je radoveden. V pismu je zapisano njegovo resnično zdravstveno stanje.

Bodi resnica še tako grenka, gospod Koren se odloči odpreti pismo.

Odpre pismo in čita:

Trapast, zabiti, zaplankan, silno bogat. Vizita najmanj 100 din!

KONZERVATORIJ

Gospa Kosmačeva se pritožuje nad svojo nečakinjo:

»Pomislite vendar, Amalija, moja nečakinja Marija, ki je bila zadnjič pri meni na

obisku, zdaj že šesto leto obiskuje konzervatorij. Le kaj se neki učijo tam, te vprašam! Ko sem jo namreč prosila, naj mi malo pomaga pri konserviranju sadja, sploh ni znala za nobeno reč prijeti. Oh, saj pravim, današnje šole!«

ROBINZONA

Neka ladja se je potopila. Na mali otok sta se rešila mlad mož in mlada dama. On kuka kuka Mornarji so se jima bližali z rešilnim čolnom. Pa jim reče mladi mož: »Gospodje, ali ne bi mogli priti pojutrišnjem? Midva sva tukaj šele dve uri.«

IZLET

Predsednik: »Torej, cenjene gospe in gospodje. Prvi izlet, ki ga napravimo, se bo vršil na velikonočno nedeljo, in sicer popoldne, če bi zjutraj deževalo in dopoldne, če bi popoldne deževalo.«

IZGUBA

— S svojo ženo sem izgubil najboljšega prijatelja.

— To ti pač verjamem.

— Da... pobegnil je z njo.

SLABI VZGLEDI

Pepca: »Janko, pojdiva se igrat ata in mam.«

Janko: »Saj res, samo da me ne boš preveč tepla.«

PRI ZDRAVNIKU

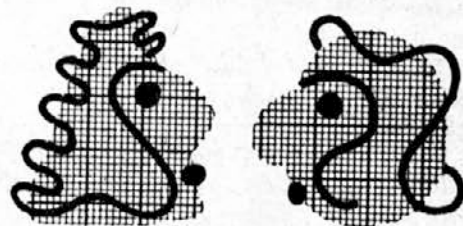
Zdravnik: »Varovati se morate vsakega razburjenja.«

Bolnik: »Ali še kaj, gospod zdravnik?«

Zdravnik: »Potem pa piti smete samo vodo.«

Bolnik: »To mi je pa nemogoče, že misel na to me razburja.«

A, TAKO!

— Kaj pravite, Jurček da je umrl?

— Da, da, revček, danes zjutraj ob devetih.

— In katere so bile njegove zadnje besede?

— Nič, nič, je umrl v prisotnosti žene.

ZAREKEL SE JE

Oče je bil s svojim Ivančkom v gostilni. Domov, grede mu je naročil: »Ako te mama vpraša, koliko čaš piva sem spil, reci štiri. Razumeš?« »Razumem, očka!« je rekel Ivanček. Doma je mati na skrivaj vprašala Ivančka: »Koliko je oče popil?« — »Štiri čaše!« — »Kako to, da samo štiri? Koliko pa jih je plačal?« — Ivanček: »Pet-najst!«

BAŠ ZATO!

— Oprostite gospod, ali veste, kje je glavna pošta?
 — Tam na oglu. To ve vsak osel!
 — Zato sem vas pa vprašal!

MIMOGREDE

Ura ljubezenske sreče kaže samo sekunde.

Če se ženska zaroči, je njena prva misel: »Bog ve, ali je tudi mojim prijateljicam všeč?«

Dobro, da je zemlja že tako stara. Le starke so zadovoljne vsako leto z eno samo novo obleko.

Mož bi moral biti slep, ljubimec gluhošem.

O taščah zbijajo šale le tisti, ki jih nimajo.

Vsaka ženska skriva v sebi toliko ugank, da smo lahko veseli, če jih vsaj nekaj rešimo.

Če živi moški »čez svoje razmere«, je temu največkrat vzrok »njegovo razmerje«.

Kamor vrag zaradi pomanjkanja ne more iti, pošlje staro babo. Kamor noče iti, pošlje mlado žensko.

Zvestoba v zakonu je kakor srbečica; praskali bi se radi, pa se ne smemo.

KAKO NASTANE VOJNA

Sinko je vprašal očeta, kako se vnamejo vojne.

»I,« je odgovoril oče, »misli si, da nastane med Anglijo in Francijo nesporazum.«

»Ampak,« se je vtaknila mati, »med Anglijo in Francijo ne bo nikoli nastal nesporazum.«

»Vem,« je rekel oče, »jaz sem napravil samo primer.«

»Že vem,« je odgovorila žena, »ali tako vcepljaš otroku samo napačne pojme.«

»To je nesmisel!«

»Kaj boš, tako je, kakor jaz pravim.«

»Ne, tako je, kakor jaz pravim.«

»Zdaj pa že vem, papa,« jima je segel sinko v besedo. »Zdaj pa že razumem, kako se vnamejo vojne.«

KNJIGO

„Poglejmo se“

ki vsebuje 135 karikatur iz našega javnega in političnega življenja morate imeti tudi Vi! — Stane samo 15.— dinarjev. Naroča pa se na naslov:

Štefan Jerko, Ljubljana

BEOGRADSKA ULICA 49

RAZTRESENOST

Paglavcev plešastemu profesorju: »Zdi se mi, gospod profesor, da ste se v svoji raztresenosti z britvijo namesto z glavnikom počesali.«

ALI, ALI

»Veš, moj fant mi je danes rekel, da mi manjkajo samo peroti. Najbrž je mislil, da bi bila potem angel...«

»Ali pa gos?«

Pot k sreči. Ni sreče in veselja brez zdravlja. In vendar so mnogi ljudje tako lahko-miselni, da se ne varujejo pred boleznijo. Prehladek, to ima vsak, bo zopet prešlo! Posledica tega je večkrat dolga in težka bolezen, ki ni brez škode za življenje. Že 50 let priznane Kaiserjeve prsne karamele so preprečile že mnogo zla, one ščitijo pred posledicami prehlada. Razvijajo v grlu toploto in raztapljajo sluz. Za časa dihanja na mrzlem zraku Vam bo ena Kaiserjeva prsna karamela v ustih varovala zelo občutljive sluzne kožice Vaših dihal pred prehladom in njegovimi neprijetnimi posledicami. Zaradi svojega prijetnega okusa so priljubljene pri starih in mladih. Karamele morate v ustih počasi raztopiti. Majhnim otrokom pa jih dajte v mleku ali čaju. — Dobe se v lekarnah in drogerijah.

ANEKDOTA

O švedskem kralju Gustavu Adolfu pripovedujejo naslednjo anekdoto:

Nekoč je srečal pastora, ki je pravkar lezel na konja, da bi odjezdil na kmete, in mu dejal:

»Če se ne motim, je napisano v svetem pismu: Pojdite in učite vse narode! Ti pa jezdiš!«

Toda pastor se je prav tako dobro razumel na to sveto pismo in ga je zavrnil:

»V svetem pismu je tudi napisano: Glejte, da izginite, dokler je še čas!«

ZASTOPNIK

Gospa: »Kdo pa je bil oni gospod, ki vas je včeraj zvečer v veži poljubil?«

Služkinja: »Neki zastopnik.«

Gospa: Ali vaš fant ni imel časa?«

Odkritosrčnost

Vsi zasebni uslužbenci od ravnateljev do svinjskih dekel so si morali oskrbeti posebne numerirane legitimacije in predložiti mestnemu poglavarstvu (po domače občini) podatke o rojstvu svojih kosti, kakšne so in kaj se je godilo z njimi. Med vsemi temi polami je ena sama, ki jo je izpolnila odkritosrčna ženska. Tako odgovarja na vprašanja:

Rojena: 1861. leta

glavni poklic: pomivalka

stas: izkrivljen

oči: zeleno-vodene

nos: prebit

brki: redki

obraz: starikav

usta: osinela

lasje: plešasti

brada: ščetinasta

posebni znaki: bradavica na čelu.

Med polami je bila še ena, prav zanimiva. Mož ni navedel poklica, menda ga je bilo sram, toda uradnik je sam izpolnil tisto vrzel, ker je brž uganil gospodov poklic: denuncijantstvo.

Glavni poklic: ???

oči: sovje

nos: pasji

usta: umazana

posebni znaki: zakrpana glava.